

Arrest

nr. 69 808 van 10 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (Pakistan). U zou een Ismaeliet zijn. In 2008 zou u een transportbedrijf hebben opgericht. U was in het bezit van één auto. Verschillende jongens van de Muttahida Qaumi Movement ("MQM") zouden gewild hebben dat u hen met uw auto naar manifestaties bracht. Zij zouden wapens bij gehad hebben en u durfde nooit weigeren. Een vriend van u zou ook een transportbedrijf gehad hebben en zou eveneens bedreigd zijn door hen. Hij zou in december 2009 vermoord zijn. Samen met uw echtgenote (N.I.) (O.V. nummer (...)) zou u Pakistan verlaten hebben in januari 2010. U zou samen met uw

echtgenote en een smokkelaar met de auto via Iran, Turkije, Bulgarije en een voor u onbekend land naar België zijn gereisd. Hier diende u samen met uw echtgenote op 1 februari 2010 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw eigen identiteitskaart, uw oude eigen identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote, de oude identiteitskaart van uw echtgenote, uw eigen Pakistaans rijbewijs, uw eigen bankkaart, uw eigen Pakistaanse Makrokaart, een kaartje van uw transportbedrijf, uw geboorteakte en een Engelse vertaling, een foto van uw auto, documenten in verband met uw motor, documenten in verband met uw auto, documenten aangaande uw bedrijf, uw eigen schooldocumenten, uw huwelijksakte met Engelse vertaling, een Engelse vertaling van de geboorteakte van uw echtgenote, schooldocumenten van uw echtgenote, twee overlijdensaktes van uw schoonouders en enveloppen. Na uw gehoor stuurde u kopies van de oude paspoorten van u en uw vrouw op.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Zo zijn er verschillende tegenstrijdigheden aangaande uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote (N.I.) (O.V. nummer (...)) die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen. Ten eerste stelde u dat u geen contact meer had met uw familie met uitzondering van uw oom (zie gehoorverslag CGVS p.3). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat uw ouders soms bellen en de laatste keer dat zij belden was met de geboorte van jullie dochter (dd. 1 februari 2011) (zie gehoorverslag CGVS O.V. nummer (...) p.4). Ten tweede gaf u aan dat u de bedreigingen niet aangaf bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p.15). Uw echtgenote verklaarde echter dat u dit wel heeft gemeld bij de politie en dat er zelfs een rapport werd opgemaakt (zie gehoorverslag CGVS O.V. nummer 6569159 p.3). Ten derde wat betreft uw belagers verklaarde u meermaals dat dit leden waren van "MQM" (zie gehoorverslag CGVS p.13, p.14 en p.15). Uw echtgenote stelde dat u werd bedreigd door leden van "MQM" én Pakistan Peoples Party ("PPP") (zie gehoorverslag CGVS O.V. nummer 6569159 p.6). Uzelf had het enkel over leden van "MQM". Deze vaststellingen breken de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging danig af. Uw bewering problemen te kennen met de "MQM" wordt hierdoor ondermijnd.

Mocht er nog enig geloof worden gehecht aan uw bewering lokaal een probleem te kennen, dan dient te worden opgemerkt dat u geen enkele moeite heeft gedaan om bescherming bij de Pakistaanse autoriteiten te vragen. U verklaarde dat u van 2008 tot november 2009 werd lastig gevallen (zie gehoorverslag CGVS p.14). U gaf dit niet aan bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p.15). Uw verklaring dat u geld zou moeten betalen om een rapport te laten opstellen door de politie (zie gehoorverslag CGVS p.15), berust enkel op vermoedens. Daar u zich niet tot de politie wendde voor bescherming, kunt u moeilijk beweren dat u de politie zou moeten betalen voor hulp. U stelde eveneens dat indien u andere juridische stappen zou ondernomen hebben dat u dit op eigen risico deed, wat opnieuw enkel een veronderstelling vormt (zie gehoorverslag CGVS p.16). U gaf uw problemen ook niet aan bij hogere autoriteiten omdat u daar niemand kende (zie gehoorverslag CGVS p.17). Dit alles vormen geen afdoende verklaringen waarom u uw problemen niet aangaf bij de autoriteiten. Uw behoren tot de religieuze strekking der Ismaelieten doet aan bovenstaande vaststellingen geen afbreuk. U verklaarde immers duidelijk dat uw religie niet verboden is in Pakistan en dat u vanwege uw religie nooit enig probleem kende (zie gehoorverslag CGVS p.6). Niets stond u dan ook in de weg om uw belagers aan te geven bij de autoriteiten.

Na de moord op uw vriend werd u banger en besloot u dat u niet meer in Pakistan wilde wonen (zie gehoorverslag CGVS p.14). Hierbij moet opgemerkt worden dat u verklaarde geen bewijs te hebben van de moord op uw vriend (zie gehoorverslag CGVS p.15). U gaf aan dat u in december 2009 uw auto verkocht (zie gehoorverslag CGVS p.10 en p.15). U verklaarde dat deze auto de oorzaak was van uw problemen (zie gehoorverslag CGVS p.14). Gezien het beweerde feit dat u de auto verkocht heeft én dat u een laatste keer werd lastiggevallen in november 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.14) is het weinig aannemelijk dat u nog steeds een reëel risico zou lopen na de verkoop van uw auto. Voorts stelde u dat uw leven in gevaar zou zijn omdat de "MQM" bang was dat u informatie zou doorgeven aan een andere politieke partij (zie gehoorverslag CGVS p.16). Dit is echter weinig aannemelijk omdat u

beweerde de leden van "MQM" slechts naar manifestaties te vervoeren (zie gehoorverslag CGVS p.13 en p.14).

Bovendien verklaarde u dat u nooit politiek actief was en geen lid bent van een politieke partij (zie gehoorverslag CGVS p.5). Dat u belangrijke informatie zou kunnen doorgeven is dan ook weinig waarschijnlijk.

Eveneens dient opgemerkt te worden dat u dit lokale probleem had kunnen vermijden door elders in Pakistan te gaan wonen, maar u heeft nooit gebruik gemaakt van deze optie. U gaf aan dat de omstandigheden in Pakistan niet goed zijn om ergens anders te wonen (zie gehoorverslag CGVS p.17). Daar u dit nooit heeft geprobeerd om ergens anders te wonen, kan u niet weten of u daar in minder goede omstandigheden zou leven. Het interne vluchtalternatief is dan ook op u van toepassing.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De documenten aangaande uw identiteit en die van uw echtgenote, uw geboorteaktes en huwelijksakte kunnen aanvaard worden. Uw identiteit of die van uw echtgenote en uw huwelijk staan hier niet ter discussie. Uw eigen Pakistaans rijbewijs, uw eigen bankkaart, uw eigen Pakistaanse Makrokaart, een kaartje van uw transportbedrijf, een foto van uw auto, documenten in verband met uw moto, documenten in verband met uw auto en documenten aangaande uw bedrijf kunnen ook aanvaard worden. Deze tonen enkel aan dat u een transportbedrijf en een auto heeft gehad wat hier ook niet ter discussie staat. Uw eigen schooldocumenten, de schooldocumenten van uw echtgenote, de twee overlijdensaktes van uw schoonouders en enveloppen voegen niets wezenlijk toe aan uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. In hoofde van tweede verzoekster, eerste verzoekers echtgenote, wordt vastgesteld dat zij haar asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door haar echtgenoot en wordt de beslissing in hoofde van laatstgenoemde geciteerd om tot de conclusie te komen dat, gezien er ten aanzien van haar echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, ook in haren hoofde niet kan worden gesteld dat zij in haar land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en evenmin een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Voorafgaandelijk moet erop worden gewezen dat, aangezien in hoofde van tweede verzoekster een zogenaamde "volgbeslissing" werd genomen, en de middelen ontwikkeld zijn opzichtens de bestreden beslissing genomen in hoofde van eerste verzoeker, waar hierna wordt verwezen naar 'de bestreden beslissing' bedoeld wordt op deze ten aanzien van eerste verzoeker.

2.2.1. In een eerste middel, met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus, werpen de verzoekers de schending op van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals onder meer voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekers, die zich verzetten tegen de

motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat (i) er verschillende tegenstrijdigheden zijn tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote, (ii) verzoekers geen enkele moeite hebben gedaan om bescherming te zoeken bij de Pakistaanse autoriteiten, (iii) verzoekers geen bewijzen hebben aangebracht van de moord op hun vriend, (iv) zij een laatste keer werden lastiggevallen in november 2009 zodat het, gezien het feit dat zij de auto verkochten, het weinig aannemelijk is dat zij nog steeds een risico zouden lopen, (v) het niet waarschijnlijk is dat eerste verzoeker, gezien zijn profiel, zou worden vervolgd omdat MQM bang was dat hij informatie zou doorgeven aan een andere politieke partij, (vi) verzoekers niet hebben aangetoond dat zij niet elders zouden kunnen worden in Pakistan en (vii) de bijgebrachte documenten niet van aard zijn om de appreciatie van de elementen van het asielrelaas in een positieve zin om te buigen.

2.2.5.1. Met betrekking tot de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote, doen zij thans gelden dat er slechts drie tegenstrijdigheden zijn, terwijl er veel meer overeenkomsten zijn.

2.2.5.2. Dienaangaande dient er echter op te worden gewezen dat de elementen in het voordeel van de asielzoeker niet moeten worden weerhouden in de motieven van de bestreden beslissing, te meer nu de vastgestelde tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, doch op wezenlijke elementen van het relaas. Het komt dus aan verzoekers toe om deze in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Verzoekers stellen dat de eerste tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing er geen is. Verzoeker heeft namelijk geen contact meer met zijn familie, die niet gelukkig was met zijn partnerkeuze, maar verzoekster wel. Verzoekster heeft voor het laatst contact gehad met haar schoonfamilie bij de geboorte van hun dochter.

2.2.6.2. In eerste instantie dient erop gewezen dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers echtgenote, die precies de reden is waarom verzoeker naar hij beweert geen contact meer zou hebben met zijn familie, zelf wel contact zou hebben met diezelfde familie. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van verzoekster dat zij geenszins stelde dat enkel zij nog contact had met haar schoonouders: zij verklaarde immers "we praten met hen, maar we gingen apart wonen" en "soms praten we over de telefoon, soms bellen ze naar ons" (gehoorverslag CGVS verzoekster, administratief dossier stuk 6, p. 4). Hieruit blijkt dat de ouders van verzoeker zowel met verzoekster als met haar echtgenoot belden. Het louter herhalen

van de eerdere verklaringen en de door verzoekers aangebrachte vergoelijkningen voor de vastgestelde tegenstrijdigheid brengen geen soelaas en laten deze onverminderd overeind.

2.2.7.1. Verzoekers stellen verder dat verzoeker zich wel tot de lokale politie wendde voor een aangifte. Indien hij echter wenste dat er een rapport zou worden opgesteld, zou hij hierdoor later problemen ondervinden. Bovendien kan men slechts een rapport ontvangen na de betaling van een geldsom. Er bestaan twee soorten rapporten – geregistreerd en ongeregistreerd. Een gewone burger kan niets krijgen in Pakistan, zo stellen verzoekers. Verzoekers doen verder gelden dat het geen vermoeden is dat zij zouden moeten betalen aan de politie, maar een kennis. Het is geen publiek geheim dat men in bepaalde landen alleen documenten kan laten opmaken tegen betaling. Verzoeker stelt zelfs dat hij zonder problemen documenten zou kunnen kopen en neerleggen, maar vindt dit oneerlijke praktijken waar hij niet aan wenst mee te doen.

2.2.7.2. Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat hij nooit “neen” heeft geantwoord op de vraag of hij klacht heeft ingediend bij de politie. Echter, uit het gehoorverslag blijkt dat hem een niet mis te verstane vraag werd gesteld, met name : *“Gaf u dit aan bij de politie, dat ze u bedreigden en meenamen?”*, waarop hij antwoordde: *“Er zitten mensen van MQM in alle organisaties in alle afdelingen, zelfs in politie, overal zitten er mensen van hen? Er worden twee soorten rapporten gemaakt, geregistreerd en ongeregistreerd, men moet geld betalen om rapport te laten maken”*. Op dit ontwijkende antwoord werd door de interviewer duidelijk gevraagd : *“Waarom niet ?”*, vraag die werd beantwoord als volgt : *“mijn probleem is als je naar daar stapt, politie is corrupt, je hebt geld nodig om hen te betalen, een arme mens kan nergens naartoe gaan.”* (Gehoorverslag verzoeker, administratief dossier stuk 6, p 15). Verzoeker gaf nooit uitdrukkelijk te kennen dat hij een klacht zou hebben ingediend bij de politie, niettegenstaande de vraag daartoe duidelijk en onmiskenbaar werd gesteld. Bovendien blijkt dat de interviewer zijn antwoord op de eerste vraag terecht interpreteerde als zou verzoeker nooit klacht hebben ingediend, en heeft verzoeker hem niet gecorrigeerd toen hem werd gevraagd waarom niet, integendeel. Na lezing van het gehoorverslag komt de Raad samen met de verwerende partij tot de conclusie dat verzoeker niettegenstaande hem dat uitdrukkelijk werd gevraagd, niet heeft verklaard klacht te hebben ingediend. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft derhalve staande. Verzoekers verklaringen zijn post-factum en niet van aard om zijn eerdere verklaringen in een ander daglicht te stellen, temeer nu zijn verklaring dat men slechts een rapport kan ontvangen na de betaling van een geldsom en hij dus als arme mens nergens naartoe kan, niet te rijmen valt met de verklaring van verzoekster dat er wel een rapport werd geschreven door de politie (gehoorverslag verzoekster, administratief dossier stuk 7, p. 3). Dat verzoekers niet zijn overgegaan tot het kopen van documenten, doet aan deze bevindingen geen afbreuk. De vastgestelde ongerijmdheden doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas en laten voorts niet toe om te oordelen of verzoekers zich al dan niet zouden hebben gewend tot de politie om bescherming te bekomen, terwijl het precies één van de grondvoorwaarden is tot het bekomen van de vluchtelingenstatus dat men aannemelijk maakt dat men niet kan rekenen op bescherming van de autoriteiten in het land van herkomst.

2.2.8.1. Ten aanzien van de bevinding van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeksters echtgenote verklaarde dat zijn belagers zowel leden van de MQM waren als van de PPP, terwijl hijzelf het enkel had over leden van de MQM, doet verzoeker thans gelden dat MQM de lokale overheid beheerst en de PPP de nationale overheid. Verzoeker merkt op dat beide partijen hem lastigvielen, maar de PPP in mindere mate, omdat ze er niet zo actief waren. Verzoekers zijn niet gevlucht omwille van de problemen met de PPP en verzoeker vond het dan ook niet belangrijk om dit te vermelden.

2.2.8.2. Verzoekers overtuigen niet. Uit de verklaringen van verzoekster blijkt onmiskenbaar dat verzoeker zowel dor de MQM als door de PPP werd lastiggevallen omdat ze voertuigen nodig hadden (gehoorverslag verzoekster, administratief dossier stuk 7, p 6) en dus omwille van dezelfde reden. Verzoekers bewering dat hij de problemen met de PPP niet zou hebben vermeld omdat ze lokaal minder actief waren en geen deel uitmaakten van de vluchtaanleiding kan dan ook niet worden volgehouden, nu vaststaat dat verzoeker hieromtrent geen verklaringen heeft afgelegd bij de verwerende partij, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft van zodra hij daartoe in de mogelijkheid wordt gesteld en in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en tot het bestaan van een reëel risico

op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers argumentatie kan de bevindingen van de verwerende partij niet in een ander daglicht stellen : de vastgestelde tegenstrijdigheid aangaande een zeer essentieel element in het asielrelaas ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

2.2.9.1. Verzoeker zal proberen het nodige te doen om een bewijs voor te leggen van de moord op zijn vriend, die hij tijdens het werk had ontmoet, zo wordt gesteld. Hun respectievelijke families hebben mekaar nooit ontmoet, en het zou dan ook zeer raar zijn dat verzoeker plots zou gaan aankloppen bij de echtgenote van zijn overleden vriend. Inmiddels werd vernomen dat deze echtgenote verhuisd is en bij haar moeder woont.

2.2.9.2. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat de dood van deze vriend de concrete vluchtaanleiding vormde voor het vertrek van verzoeker en zijn gezin uit Pakistan. Er kan dan ook van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om de problemen die hij probeerde te hebben gekend, te staven aan de hand van documenten, indien mogelijk. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift wel dat hij zal proberen documenten neer te leggen met betrekking tot de dood van zijn vriend, maar er kan enkel worden vastgesteld dat bij het sluiten der debatten nog steeds geen stukken voorlagen, terwijl verzoekster toch verklaarde nog contact te hebben met haar schoonouders in haar land van herkomst en verzoekers ervan op de hoogte zijn dat de echtgenote verhuisd is en bij haar moeder woont. Verzoekers tonen niet aan dat zij in de onmogelijkheid zouden zijn om zich te informeren bij de echtgenote van de overleden vriend opdat zij hen een bewijs van diens overlijden zou kunnen bezorgen. Het argument dat dit maar raar zou zijn brengt geen soelaas: van verzoekers kan immers worden verwacht dat zij niet aflatende pogingen ondernemen om hun asielrelaas te staven met concrete gegevens, hetgeen niet het geval blijkt te zijn. Andermaal moet erop worden gewezen dat het argument dat zij zich niet hebben bezondigd aan het kopen van documenten geen afbreuk doet aan het feit dat thans ongeloofwaardige verklaringen voorliggen en geen begin van bewijs.

2.10.1. Verzoeker stelt tenslotte dat de verkoop van zijn voertuig geen oplossing bood aangaande zijn veiligheid. Het gaat de MQM niet enkel om het voertuig maar het draait ook rond de persoon. Hij werd gevolgd en moest zich verstoppen. De partij is verspreid over het hele land.

2.10.2. Verzoekers argument kan niet worden bijgetreden; uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat hij werd lastiggevalen omwille van zijn auto. Zo verklaarde verzoeker : *“na 2007 begin ik met mijn zaken, ik had een grote auto en toen begonnen ze me lastig te vallen. Mijn grote auto kon gebruikt worden om straten te blokkeren ofwel om mensen te vervoeren naar manifestaties enzovoort”* (gehoorverslag verzoeker, administratief dossier stuk 6, p 14). Het standpunt van de verwerende partij, met name dat het enkel zou gaan over de wagen, niet over verzoeker zelf, wordt overigens bevestigd waar verzoeker verklaart dat hij zijn auto verkocht in december 2009 en dat hij een laatste keer werd lastiggevalen in november 2009. Het actuele karakter van de vrees is dan ook geenszins aangetoond. De loutere bewering van verzoeker in zijn verzoekschrift dat het ook om de persoon ging, zonder te verduidelijken waarom MQM zou zijn geïnteresseerd in verzoeker als persoon, kan deze vaststelling in de bestreden beslissing geenszins wijzigen, is niet van aard om aan te tonen dat verzoeker op heden wel nog iets zou dienen te vrezen van MQM.

2.11.1. Verzoekers wijzen erop dat de bewijslast bij asielaanvragen beoordeeld moet worden met een welbepaalde soepelheid en stellen dat de gevallen waar de aanvrager bewijzen kan leveren van al zijn afgelegde verklaringen eerder de uitzondering dan de regel zijn en dat het zowel de taak van de aanvrager als de onderzoeker is om gezamenlijk alle feiten naar voor te brengen en te evalueren. Verzoekers halen een aantal passages aan uit het UNHCR handboek en benadrukken dat er rekening dient te worden gehouden met het geheel van omstandigheden en de eigenheid van elke situatie. Verzoekers menen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze aanwijzingen. Verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wordt gesteld dat zelfs indien er twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's. Gelet op de ernst van de aangehaalde feiten moet zelfs het geringste risico in overweging worden genomen, zo besluiten zij.

2.11.2. Samen met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. Het arrest waarnaar verzoekers verwijzen heeft geen precedentswaarde. Voorts preciseren verzoekers geenszins met welke concrete elementen de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden bij de beoordeling

van hun asielaanvraag. De verwerende partij heeft alle gegevens uit het administratief dossier, algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en alle dienstige stukken in overweging heeft genomen en hierbij eveneens rekening heeft gehouden met het profiel van verzoekers. Rekening houdend met de "omstandigheden van het dossier" en de "eigenheid van de situatie" kon de commissaris-generaal genoegzaam oordelen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk hebben gemaakt, gezien de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen en het gebrek aan enig bewijskrachtig element.

2.12. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het eerste middel niet gegrond is.

2.3.1. In een tweede middel worden de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus aangehaald en werpen verzoekers de schending op van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet. Zij wijzen op de drie subgronden aangaande de subsidiaire bescherming die elk een aparte categorie uitmaken met telkens een eigen interpretatie. Verzoekers stellen dat de verwerende partij bepaalt dat het in ieder geval moet gaan om een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van burgers. De rechtspraak van de Raad benadrukt dat het voldoende is om aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de hele bevolking van een land, zelfs een klein risico is voldoende om te komen tot een mogelijke schending, zo stellen zij. Verzoekers halen aan dat de mensenrechten in Pakistan niet worden gerespecteerd en menen dat dit niet werd onderzocht in de bestreden beslissing. Verzoekers stellen dat na het overlijden van Osama Bin Laden het geweld in Pakistan enorm is toegenomen en verwijzen hiervoor naar de bij het verzoekschrift gevoegde krantenartikels.

2.3.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de origine en de afkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is evenmin voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (RvS 29 november 2007, nr. 177.396).

De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat het asielrelaas van verzoekers ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.3.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de voormelde wet.

De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat hoewel uit de door verzoekers bijgevoegde krantenartikels inderdaad kan worden afgeleid dat de situatie in Pakistan in bepaalde regio's als verontrustend kan voorkomen, zij hiermee niet aantonen dat er een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van verzoekers leven kan worden aangenomen.

2.3.4. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker niet aantoont dat in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 zou kunnen worden aangenomen. Het middel is niet gegrond.

2.4. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam heeft kunnen besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is aangetoond. Aangezien verzoekster zich heeft gebaseerd op de asielmotieven van haar echtgenoot en zij geen eigen motieven heeft ingeroepen, dringt eenzelfde beslissing zich op in haren hoofde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS